

POŠTARINA PLAČANA V GOTOVINI.

ZVONČEK

ZJSZ

S PODOBAMI

ZA

SLOVENSKO
MLADJNO

LETO XXIV.
ŠTEV. X.
OKTOBER 1923.

Vsebina.

1. <i>Janko Samec</i> : Vetrü. Pesem	217
2. Pesem „Zvončkarjev“. (Ob E. Ganglovi petdesetletnici)	218
3. Ob zibelki našega prestolonaslednika. Prizor	219
4. Kralj Peter I. Osvoboditelj. Podoba	222
5. Neodrešena naša zemlja: Postojnska jama. Podoba	225
6. <i>Jernej Popotnik</i> : Luka in zajci. Povest	226
7. <i>Desanka</i> : Materina skrb. Pesem	232
8. <i>L. O.</i> : Janko Žirovnik. Opis s podobo	233
9. <i>Janko Leban</i> : Nepokorni Jožek. Povest	235
10. <i>Desanka</i> : Naše gospodične. Pesem	236
11. Pouk in zabava	237
12. Kotiček gospoda Doropoljskega	239

Domovina, vedno mislim nate
in na neosvobojene brate!

„Zvonček“ izhaja v mesečnih zvezkih ter stane vse leto 20 Din, pol leta 10 Din, četrta leta 5 Din. Posamezne številke 2 Din.

Na naročila brez istodobno vposlane naročilne se ne oziramo.

Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik: Luka Jelenc, ravnatelj v Ljubljani, Frančiškanska ulica št. 6.

Rokopise je pošiljati na naslov: Uredništvo »Zvončka« v Ljubljani, Bleiweisova cesta št. 20/II.

Rešitve sprejemamo tekom prvih 14 dni po odpravi vsake „Zvončkove“ številke!

Last in založba Udruženja Jugoslovenskega Učiteljstva — poverjenišvo Ljubljana
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Juraj

Štev. 10.

V Ljubljani, meseca oktobra 1923.

Leto XXIV.

Vetru.

Veter, veter, vetrček!
Kaj pa dela Petrček?

Ali morda glasno joka,
v zibelki budi otroka?

Morda pa se v solncu greje
in se ptički v kletki smeje?

Li piščal med prsti stiska
in vesele pesmi piska?

Morda pa po vrtu skače,
ob grmovju trga hlače? —

Naj le dela, kar že hoče!
Bog ga ljubi, dobri Oče:

Ko po vrtu trga hlače,
Bogec z njim veselo skače;

ko piščal med prsti stiska,
z njim vesele pesmi piska;

ko se v toplem solncu greje,
z njim se ptički v kletki smeje;

samo da ne plaka, joka
in da ne budi otroka!

Takrat Bog ga nič ne mara;
tudi mamica ga kara,

oče gleda vanj ves mrk,
vzame šibo: švrk, švrk, švrk!

Janko Samec.

Pesem „Zvončkarjev“.

(Ob E. Ganglovi petdesetletnici.)

»Zvončki« zvone, zvone,
glavice klanjajo,
v praznik pozvanjajo,
glavice zibljejo,
nič ne ugibljejo,
čigav je ta dan.
Petdeset let živi,
let dvajset tri
v »Zvončku« za nas skrbi,
v »Zvončku« pozvanja,
zdravo ohranja
glavo nam in srce...

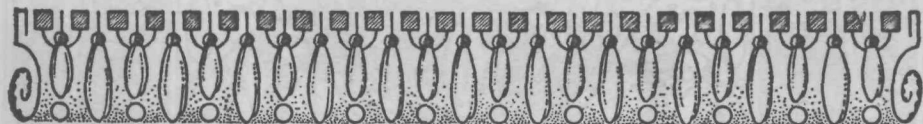
Njemu na čast zvone!

Pisana loka,
živ je ves gaj,
Večni, ohrani

»Zvončkov« nam raj!

Petdeset let živi,
let dvajset tri
v »Zvončku« za nas skrbi:
v srca lepoto
pisal nam je,
v srca dobroto
risal nam je.
V srca pot našel,
ven je ne zna,
dom v naših srcih
stalen ima.
Dom so mu srca
naša postala:
Petdesetletniku
gorka zahvala!

Zvončkar.

Ob zibelki našega prestolonaslednika.

Prizor za mladinske odre, uporabljen ob državnih in šolskih praznikih.

Osebe: Zgodovina; tri rojenice; deklice in dečki v narodnih nošah; sokolski naraščaj.

Oder je opremljen tako: Spredaj v sredi stoji lepo okrašena zibelka; okolo nje je skupina otrok — dečkov in deklic — v jugoslovenskih narodnih nošah in naraščajskih krojih. Zadaj stoje tri rojenice. Zgodovina stoji ob desni strani. Srednja rojenica drži letnice, ki se prikazujejo po vrsti, kakor čita zgodovina dogodke dotičnih let.

Letnice se lahko projektirajo tudi s kamero obskuro ali skioptikom.

Zgodovina: (Do prve letnice morajo biti letnice prikrite, ali pa se prizor vrši na ta način, da gre letnica skozi roke vseh treh rojenic, tako da jih ena pobira z desne strani, jo da srednji, ki jo nekaj časa drži, in ta levi, ki jo vrže na tla. Zgodovina govori z globokim, zamišljenim glasom. Ogrnjena je v belo obleko. Skupina okolo zibelke posluša z velikim zanimanjem njeno pripovedovanje in izraža radost in veselje. Vtisk deklamacij je mnogo jačji, ako jih spremlja primerna godba, ki pa ne sme biti preglasna.)

Videla zemljo sem, zemljo slovansko
od morja do morja, od gor do gor,
videla sem neizmerno prostranstvo,
kjer je izginjal solnca obzor.

In videla sem velike rodove —
kot jate sokolov — za rodom rod;
ki odleteli so v nove domove,
kamor jim solnce je kazalo pot.

In šli so naprej po zemlji prostrani
ded starejšina, sin, oče in vnuk
prek rek in gorá po poti neznani
na vzhod in zapad, na sever in jug.

400

In videla Dunava vodo sem sinjo,
za njo se je dvigal visoki Balkan,
tja so prišli na široko pustinjo
in so prespeli na drugo stran.

500

In rušilo carstvo se je bizantinsko,
ko ga obdala je množica ta;
do morja so šli na obal dalmatinsko,
ob rekah navzgor do zapadnih gorá.

600

Pod lipe so stavili svoje oltarje,
črede so pasli, orali poljé,
iz srede so svoje volili vladarje,
kneze in vojvode, modre možé.

700

In videla dva moža sem čestita,
ki prišla delit sta jim božjih dobrot,
v jeziku domačem o Bogu učila
brata solunska — Ciril in Metod.

863

In videla sem: od vzhoda, zahoda
pretil je družinam sovražni naval,
da reši se last slovenskega roda,
rodil se je modri Nemanja kralj.

1169

In rasla pod njim je nova država,
trije sinovi rasli so v nji,
najmlajši iz njih bil sveti je Sava,
edinosti v veri in šoli uči.

1223

In videla boje sem težke s sovragi,
krona kraljevska je vzrasla iz tal:
združil pod njo je narod po zmagi
Stepan, prvovenčani kralj.

1228

In rastel je rod, in v časti in slavi
je raslo ime kot solnca žar,
in v Skoplju zavladal obširni državi
je Dušan Silni, Balkana vladar.

1332

In videla sem neslogo med brati,
pretil je od vzhoda strašen pogin,
v bitki pri Marici padli bahati
so vojvode, knezi in kralj Vukašin.

1371

Tema zagrinja široko planjavo;
na zemlji domači narod je rob:
glej, Kosovo polje zdaj vidim krvavo,
car Lazar z junaki v njem našel je grob.

1389

In videla sem trpine neštete,
Turki teptali so naše poljé;
Kraljevič Marko le išče osvete —
duh njegov tiho med narodom gre.

1395

V suženjstvo narod brez kraljev zašel je,
temna stoletja gredo pred menoj,
guslar o slavi nekdanji le pel je,
da ni pozabljen kosovski boj.

1389—1814

Padla stoletja so temna, krvava,
dvignil se v narodu nov je junak:
Karadžordže je dvignil zastavo
in vodil svoj narod do novih je zmag.

1804

In videla sem stoletje svobode,
videla naroda težko sem bol,
videla igro velike usode,
ki se v njej dvigal je novi prestol.

1876

In videla smago sem svete pravice,
vstal je kralj Peter na boj za svoj rod,
čula sem naroda radostne klice:
Vodi nas k zmagi na slavnostno pot!

1904

KRALJ PETER I. OSVOBODITELJ

In videla sem: od vzhoda, zahoda
sovražniki zbrali so svoje moči.
A v zemlji gre klic: Svoboda, svoboda! —
In suženj okove železne zdrobi.

1914

In videla sem velike junake,
braneče domovja svojega last,
in videla sem sovražne oblake,
ki zagrnili so slavo in čast.

1915

In videla sem v trpljenju in muki
matere, žene z otroki v rokàh,
dedje, očeti, sinovi in vnuki
padali so na albanskih goràh.

1916

In prihitela velika je zmaga,
vstala iz smrti je, solz in grobov,
padla pod njo je sila sovraga,
prost je bil narod sužnjih okov.

1918

In videla sem novo državo
od Adrije sinje do egejskih obal,
in videla sem srečo in slavo,
ki v njej zavladal Aleksander je kralj!

1921

In videla sem tri brate zbrane
po dolgih stoletjih v edinstva krog,
da sreča, ljubezen med njimi ostane,
dete kraljevsko poslal jim je Bog!

1923

I. rojenica: Ob tej zibelki kraljevi
prerokujemo tako,
da življenja njega dnevi
v miru naj mu poteko.

II. rojenica: A jaz sreče bom želela
mu za vse življenja dni,
ki naj spremlja njega dela,
da vse srečno dovrši!

III. rojenica: A jaz za vse večne čase
mного slave mu želim,
da ime mu v slavi zrasede
in ves narod v slavi z njim.

(Skupina okolo zibelke vstane in čestita.)

I. deklica: Jaz z domače sem poljane
ti prinesla rdečih rož,
s cvetjem bodo naj postlane
poti, koder hodil boš!

Srbkinja: Jaz prinesla sem darove
naše: hleba in soli,
gostoljubje ti domove
naj z bogastvom obdari!

II. deklica: A jaz rude sem prinesla,
mnogo srebra in zlata,
vse, kar zemlja naša hrani,
naj za dar življenju da!

Primorka in Korošica: Midve biserov ti dava —
solze biseri so ti,
ob njih v nesvobodni zemlji
čakamo svobodnih dni.

Hrvatca: Naša polja žitorodna
ti pošiljajo ta klas,
da na naša tla svobodna
vrne spet se sreče čas.

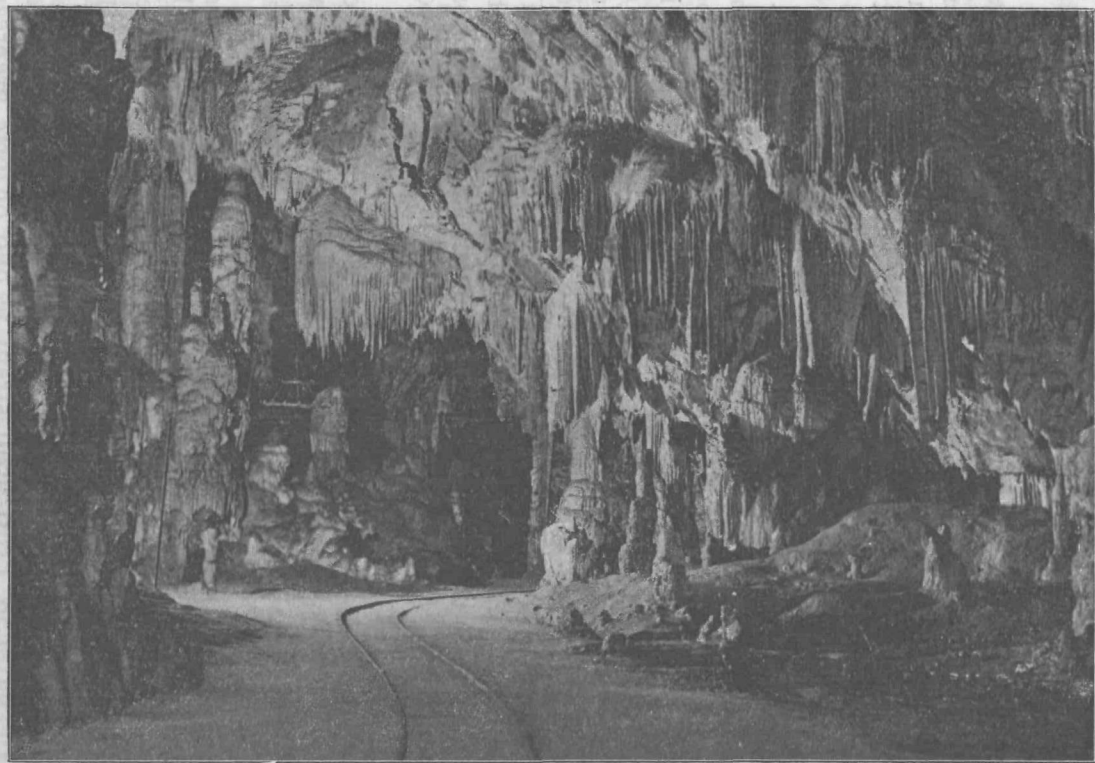
Sokolič: Jakih mišic, src ognjenih
v dar ti dajem vseh moči,
vzklikamo iz duš iskrenih:
kraljevič naš naj živi!

Vsi: Bodi zdravo, dete drago,
živi srečno svoje dni,
s tabo v srečni očetnjavi
ves naš narod naj živi!

(Bože pravde.)

ZAVESA PADE.

NEODREŠENA NAŠA ZEMLJA: POSTOJNSKA JAMA

JERNEJ POPOTNIK:

Luka in zajci.

(Konec.)

III.

unaj je stal pred hišo majhen, lično izdelan lesen voziček, ki je bila vanj vprežena bela ovca. Luka je udobno sedel na mehki sedež. Medtem je skočil tudi dolgouhi rumenček sam na prednje leseno sedalo na vozičku, vzel v roke vajeti in počil z bičem.

Ovca je potegnila, kolesa so se zavrtela — in voziček je zdrdral naglo po široki svetli cesti. Rumeni kočijaž si je prižgal pipico, si jo vtaknil med zobe v gobček in pričel moško pušiti, pri čemer je dvigal ušesa kolikor mogoče pokonci. Luke pa se je polotila sladka lenoba. Zleknil se je na sedežu nazaj in mežikal z očmi. Hej, tako bi se Luka zmerom vozil! Ozrl se je zdaj pa zdaj na ovco spredaj in prav ugajal mu je tisti bleščeči komatek z žarkorumenimi okroglimi ploščami na njenem vratu. Tudi tek ovce, ki je tako ljubko drobila s svojimi tenkimi nožicami, mu je bil neizmerno všeč. Rumenček je sedel ponosno na kozlu, pihal dim iz pipice in pokal kar tako iz same dobre volje z bičem po zraku.

Dolina se je širila, vaške hiše so ostajale zadaj, zeleno drevje je begalo mimo — voziček je drdral dalje in dalje, ovca je urno máznila, dvigala vrat in strigla z ušesi. Skozi tresočo žametno svetlobo, s katero je bilo preplavljeno vse ozračje, so šumeč škropili zlati žarki na voziček, na cesto, na polje in na drevje. Vse okrog Luke je kipelo, valovalo in zvenelo. Čez visoko travo plavajoči srebrni valovi so se sukali v biserne zvitke, iz katerih so cvetli beli plameni, skozi vejevje drevja je prodiral rubinastordeč žar, žito na njivah pa se je upogibalo pod zelenkasto plastjo luči, ki se je zaporedoma utrinjala.

»Ali je dan ali mesečna noč ali pa oboje skupaj?« se je vprašal Luka, gledaje na nebo. Proti južni strani je bilo obzorje prepreženo z mavričnim sijem, proti severu pa je gorelo v sikajočih rdečih plamenih.

»Ali bdim ali sanjam?« se je vprašal vnovič Luka. »Ali sem v domači dolini ali pa sem zašel v Indijo Koromandijo?... Tam — tisto — to je Brekanov kozelc, in tam — tista gruča drevja — to je Senčarjev sadovnjak. Ne, ne sanjam!«

Ozrl se je za hip za sabo. Po cesti za njim, za vozičkom, se je vila tekoča procesija zajčkov — v zelenih hlačkah, na glavah rdeče čepice — na čelu te procesije pa je tekla šepaje starikava zajka s palico.

»Ju=ju=ju=huhu! Na zajčjo pojedino se peljemo!« je zaukal Luka, se naslonil zopet nazaj na sedežu ter si prekrizal roke na prsih.

Mavrični sij na nebu je hipoma ugasnil. Od obzorja do obzorja se je raztegnilo samo rdeče plamenasto morje. V rožnatem svitu, ki je zašumel od neba do zemlje, je zadrhtelo pred Luko polje; travniki so globoko zadihali, cvetovi rož so se odpirali, iz najlepših cvetnih čaš so se vili dišeči oblaki kadila kvišku proti nebu.

Iz daljave je zavzdihnulo kakor v sanjah; zleknjen širom podolja, je dremal tamkaj gozd in predel za poljem vijoličaste sence okrog po dobravah in obočjih holmov. Šele zdaj je Luka zapazil, da se na travnikih, po njivah in pod drevjem na vsaki strani ceste neprenehoma nekaj giblje. Odprl je na široko oči in videl, da so to zajci; gomazelo je v visoki travi — zajci so skakali izza razmaknjenih bilk in hiteli v smeri proti gozdu; žito se je brazdilo — izpod zlatega klasja so se plazili zajci in drveli proti gozdu; pod drevjem je huškalo — iz senc so se dvigali zajci in se podili proti orjaškemu deblom gozda.

Voziček je dospel do gozda, zavil pod veličastno streho zelenja in obstal.

»Na koncu, gospod baron Luka!«

Luka je stopil z vozička in potrepal potečo se ovco po vratu. Zajec kočijaž pa je trkal pepel iz pipice in vihal svoj okajeni smrček, iz katerega so se kadile poslednje vijuge dima. V tem trenutku je došla tudi že šepava zajka s svojo dolgo procesijo.

»Kar z mano! Gostje že čakajo!«

Razmaknilo se je prelestno zagrinjalo, in Luka je stal v ogromni dvorani, katere stene in visoki strop so bili spleteni iz svežega temnozelenega smrečja. Na klopeh ob dolgi, vzdolž po dvorani vijoči se mizi je mrgolelo praznično oblečenih zajcev in zajk; kar jih še ni prisedlo k mizi, so se izprehajali in gnetli križem dvorane. S stropa so viseli zibajoči se pisani papirnati lampijončki, napolnjeni s sijajno rdečo lučjo. Miza se je šibila pod najrazličnejšimi jedili, kolači, rozinovimi, medenimi in orehovimi poticami, češpljevimimi štruklji in vkuhanimi breskvami in jabolki; vmes so kipele, razpostavljene med sladkornimi tortami, visoke steklenice, napolnjene z medico, vinom in malinovcem; tu se je šopirila kopica okusnih mesenih klobas, tam je dišala v tanke kose narezana gnjat; rumenih, od maščobe svetečih se bobov si imel na izbiro in še čez; venci sladkih smokev so te vabili

od vseh strani, smeje so se ti ponujale povsod okrogle pomaranče. A še vedno so donašali dolgouhi strežniki z belimi predpasniki novih jedi na mizo.

Luka je stopal počasi preko dvorane. Povsod, kamorkoli je prišel, so se mu zajci spoštljivo umikali in mu delali prostor. Luki pa se je zdelo vse to popolnoma prirodno in prav nič se ni čudil; saj je bil vendar baron. Tja, kjer so se v šumu in gneči košatile mlade zajke s širokimi svetlimi slamniki na glavah, je nameril svoj korak. Pritajeno hihitanje se je razlegalo okrog njega. Na mehki blazinici napol sede, napol leže, za trakom na slamniku šop rdečih rož, okrog vratu lesketajočo se verižico, si je pahljala pegasta dolgouhka z majhno pahljačo svoj razgreti, od radosti žareči gobček; pred njo je stal in ji dvoril v črn frak oblečen zajec z belo ovratnico, zlat ščipalnik na smrčku, zamahovaje s srebrnookovano paličico okrog sebe.

V kotu, bolj na samem, je čepel star, čmeren zajec, ki je venomer kihal. Zdaj pa zdaj je posegel v majhen ovojek na stolčku kraj sebe, zajel rjavega praška in ga nesel zdaj k eni, potem pa še k drugi nosnici.

»Kaj počneš tu, čmerika?« ga je vprašal Luka.

»Njuham.«

»Njuhaš? Ali te še ni izpametovala starost? Rajši bi jedel potice, ko jih je toliko na mizi!«

»A jaz rajši njuham, kakor da bi jedel potice.«

»No, če je tako, potem pa njuhaj v božjem imenu, da se boš vsaj enkrat pošteno nanjuhall!«

In Luka je zapustil strastnega njuhalca, ki je v slovo kihnil za njim v hrbet s toliko močjo, da ga je zaneslo kakor od vetra gnano jadro v drugo smer dvorane.

Za mizo je postajalo živahnejše. Nekateri gostje so že trkali s tenkimi, visokimi čašami, drugi so se spravili nad potice, migaje naglo z nosnicami, in se zagrizli z gobčki v rumeno skorjo, tretji pa so srkali iz porcelanastih posod medico. Tudi šepava zajka je že sedela za mizo in objedala z visoke torte dolgolistne rože iz sladkorja. Nič manj sladkosnedni niso bili mladiči z rdečimi čepicami: vsakteri si je prisvojil en kolač in zasadil vanj ostre zobe. Nedaleč od njih se je utaboril rumeni kočijaž in si izbiral klobaso, nagibaje h gobčku poln kozarec vina.

Od nekod je vela skozi smrečje sveža sapa. Viseči lampijončki so zabingljali še bolj, rdeče luči so vzplamtevale, po zelenih stenah dvorane so se premikale dolge sence. Med šumno gnečo za mizo je zapazil Luka posebno slavnostno opravljenega zajca s svinčnikom za ušesom, pred seboj razgrnjeno kopo belih popisanih papirjev, nad

katerimi sklonjen je migotal z dolgimi ušesi in momljal polglasno nekaj predse.

»Najbrže govornik in poleg tega pesnik prigodnik...« se je domislil Luka in ponosno dvignil glavo. »A ni se še dovolj pripravil za govor... zanikarnost... Seveda — napraviti govor baronu, za to se je treba dostojno pripraviti.«

V veseli zamišljenosti, kakšna čast ga bo kmalu doletela, ko se bo govornik dvignil in postavil na mizo, zategovaje gobček v resne in dostojanstvene gube ter začel govoriti morda tako-le: »Slavna zajčja gospoda! Da bi primerno proslavili to pojedino, na katero smo povabili tudi gospoda barona Luko, naj predvsem omenim, kakšnih neštevilnih zaslug si je pridobil gospod baron Luka v zanimanju za nas zajce! Naj tudi omenim —« itd. — v takem predhodnem veselju je krenil Luka proti koncu dvorane in iznenada trčil na Frletovega Želka, ki je ravno tedaj stopil v dvorano, sedel za mizo in se lotil prve najlepše medene potice.

»Želko, ali že veš?« — je skočil za njim Luka, ves žareč od veselja, da se je sešel s sošolcem, ki mu bo lahko razkril svojo mlado srečo.

»Kaj? Kaj stokaš?«

»Baron sem postal, Želko, baron...«

Želko pa se ni zmenil za njegove besede in je deval mirno kos za kosom načete potice v usta.

»Ne verjameš, Želko? V resnici sem baron. Če ne verjameš — tukaj... črno na belem...«

A Želko je gledal le v potico in si prigrizoval zraven klobaso.

»Želko, kaj ti je? Ali se ne veseliš z menoj?... Tukaj, pogledj vabilni listek! Baron sem...«

Toda Želko se še ozreti ni hotel vanj. Jedel je brezbrizno dalje in cmakotal z jezikom; naposled si je natočil iz trebušnate steklenice v kozarec malinovca in pričel piti, da se mu je oznojilo čelo in so mu kapljale debele potne kaplje po licih navzdol.

»Želko, Želko! Ali mi ne privoščiš veselja? Si li postal morda že nevoščljiv, ker sem jaz baron?«

Takrat je bilo Želku zadosti. Izpraznil je še en kozarec, nato pa je planil pokonci in iztrgal Luki njegov listek iz rok.

»Napihnenost otročja — ti, pa baron?!« je kričal in mahal pred Luko z rokami po zraku. »Poslušaj: Ta vabilni listek sem napravil jaz, to sem napisal jaz! Ona stara zajka se je pošalila s teboj; na to pojedino grede se je oglasila pri tebi in se delala lačno. Pogostil si jo z mlekom, in to ji je tako ugajalo, da je takoj pohitela k meni in me

prosila, naj ti napravim kakšno veselje njej na ljubo... In tako si postal baron za nekaj časa... baron na papirju... in si bil povabljen na to pojedino, ki so jo priredili zajci meni na čast. Razumeš? Za nos smo te potegnili... hi-hil«

In raztrgal je listek v majhne koščke, ki so se porazgubili po tleh.

»Tako, Luka, tukaj imaš barona, pa ga išči po tleh! Zbogom!«

Luka je prepadel v obraz, noge so se mu zašibile, tla so se zazibala pod njim — hotel je nekaj reči, a Želka ni bilo že nikjer več, izginil je bil iz dvorane.

»Ojojmine, sramota!« — je zastokal Luka in se opotekal proti mizi.

Ozrl se je na mizo, in šele zdaj so se mu v vsej svoji vabljenosti zasmejali nasproti kolači, potice, pečenke, torte in polne steklenice malinovca. Namah je začutil Luka slast in lakoto do vseh teh raznovrstnih jedi in začudil se je, čemu da ni bil prisedel že prej in pričel jesti. Slast je postala tako velika, da ga je takoj minila žalost; pozabil je na baronstvo, na Želka, na sramoto in celo na zajce ter je sedel konci dvorane k mizi.

»Kaj zato, če nisem več baron, samo da je miza polna! O, koliko potic!« je vzkliknil in se srečen zasmejal. »Kaj takega nimamo doma še o Veliki noči ne.«

Vstal je in izbiral z očmi, stopaje vzdolž ob mizi. Potem je pričel potiskati največje in najlepše kupe kolačev, potic in klobas proti koncu mize; grabil je z obema rokama pomaranče, smokve in voljne, s sladkorjem nagosto potrosene bobbe; tako si je nagrmadil kmalu velikansko kopico, pred katero je počenil na klop. Segel je z roko v kopico in izvlekel iz nje lepo povit kolač.

»Ta bo za mater!« je odločil in potisnil kolač na stran.

Nato je izvlekel iz kopice debelo klobaso.

»To bo za očeta!«

In postavil je klobaso kraj kolača.

Navlekel je iz kopice še rumenih pomaranč in mastnih štrukljev, smokev in bobov ter je zraven tega našteval:

»To bo za bratca Tončka, to za malo Minčico, to za hlapca Jožo, to za deklo Marjano.«

Navsezadnje si je izbral še zase rozinovo potico; prerezal jo je z nožem na dvoje, položil eno polovico na mizo, drugo polovico pa je nesel proti ustom.

»To bo lezlo po grlu navzdol!...« se mu je smejalo kar samo od sebe.

Odpri je usta in se že vnaprej veselil, kako bo zasekal zobe v belo, mehko sredico, pomešano nagosto z rozinami... oh, da... z rozinami, tistimi sladkimi, na katere je bil Luka kakor miš na slanino.

A pridržal si je potico še nekoliko pred očmi, jo ogledoval in se ji hudomušno smejal, kakor bi ji hotel reči: »Kmalu bo po tebi, ljuba moja!« Tako se igra mačka z ulovljeno miško, preden ji zavije vrat.

Lakota se je na ta način povečala, slast razdražila.

»Ham!« — je zinil naposled Luka, ko je imel dovolj tega igranja; sline so se mu zbirale okrog usten. Urno je dvignil potico proti odprtih ustom...

Tistikrat je močan pok zadonel preko dvorane. Kakor izrastel iz tal, je stal na drugem koncu mize Strmetov Nace, v rokah puško, iz katere se je valil gost sivkast dim. Stal je tamkaj Nace, širok, mračen, oči so se mu bliskale, repati brki so mu viseli kakor Kitajcu na vsaki strani ust navzdol. Grozničavo je odmeval puškin pok od stene do stene, iz cevi se je še vedno kadilo. Vsi zajci, kolikor jih je bilo, so od prvega do zadnjega bliskoma pobegnili, lampijončki nad mizo so se majali, luči so pogasile, strop se je podiral, dolga miza se je zibala; Luki, ki se je bil že dotaknil z zobmi bele, maslene sredice, pa je padla potica iz rok na tla.

»Ah!« je zavzdihnil Luka; iztegnil je roko, da bi pobral potico, preobrnil se je na klopi in se zbudil.

IV.

Na mizi se je že kadilo iz velike sklede, polne rumenih koruznih žgancev, zalitih z mlekom in dobro zabeljenih z dišečimi ocvirki. V sobo je počasi prihajala družina k zajtrku.

Luka je sedel na klopi in si mencial oči. Nerač je pozabil na lepe kolače in potice, toda — hočeš, nočeš! — se je moral sprijazniti z mislijo, da so bile vse to le samo sanje. Še enkrat je pogledal na tla — ne, tiste rozinove potice, ki mu je bila padla iz rok, ni bilo nikjer, pa naj je gledal in iskal, kolikor je hotel. Zato je urno prisedel za mizo poleg hlapca Jože in pričel zajemati iz sklede žgance; nevoljen, da so ga opeharile sanje za potice, je segel z žlico časih čez »mejo« in pobiral ocvirke tudi na Joževi strani, tako da se je ozrl Joža nekolikokrat jako debelo v dečka.

*

Težko pričakovani drugi teden je naposled napočil, in z njim je napočila tudi nova vesela doba za Luko. Frletov Želko se je bil odločil. Poleg enega rdečeokega rumenčka je prodal Luki še troje drugih

zajcev; »da ne boš jokal, Luka, zato sem tako ukrenil,« je rekel, preštel še enkrat denar in ga spravil v žep. Luka ga že ni več slišal; kupljene zajce v cekarju, šolske knjige pod pazduho, je tekel vriskaje po strmi rebri navzdol v dolino, da se je trkljalo kamenje za njim.

Ni preteklo mnogo časa, ko se je tudi Luka lahko ponašal, da ima svoj hlevček in svojo »živinico«. Zajčji rod se mu je kmalu tako namnožil, da je imel naš zajčjerejec zaradi tega že skrbi. Ko me je nekoč v prvih mesecih poklical k sebi, se je popraskal za ušesi kakor dobrodušen očanec. »Ti, veš kaj,« mi je pomežiknil z očmi — vse prav tako, kakor očanec; »zdi se mi, da bom moral hlevček razširiti; ko sem to kolibo skupaj zbijal, nisem pomislil, da se bo število štiri tako kmalu raztegnilo na štirideset.«

»Kaj, štirideset zajcev imaš že?«

»Štirideset! Ko si bil oni dan pri meni, sem ti jih naštel samo dvajsetpet. A zdaj sem že za petnajst naprej. Lep napredek, kajne!« —

Tiste dni me je povabil Luka tudi na koline svojih dveh najdebelejših zajcev, ki ju je bil zaklal. Ko sva sedela skupaj za mizo in obirala tolsta zajčja bedrca, sem imel priliko ne samo občudovati, ampak tudi uživati umetnost kuhinje Lukove matere, ki je bila »dolgo uhi zverini« prav čedno spekla.

Luka mi je natočil malinovca, dvignil kozarec in trčil z menoj.

»Na tvoje zdravje!« mi je napil z rdečimi lici, ki mu jih je radost prijetno zaoblila. »Kar se mi je zadnjič sanjalo, sem ti že povedal. A kje so zdaj sanje? Moj hlevček je — hvala Bogu — poln samih zajcev. Zato si bom še mnogokrat privoščil takole majhno pojedino in še mnogokrat, dragi moj prijateljček, bova obirala skupaj okusne zajčje kračice in jih zalivala z osvežujočim malinovcem.«

Materina skrb.

<p>»Kje je Zdravko?« vpraša mati, »Zdenka, ali nič ne veš? Moraš nam ga poiskati, preden zopet v šolo greš!«</p>	<p>Pridna Zdenka kliče, gleda, a iskanje je zastoj, Zdravka ni nikjer seveda... »Mar bav-bav je prišel ponj?«</p>
---	--

Toda Zdravko nagajivi
 je od doma odhitel,
 da pri botri ljubeznivi
 sladke bi bonbončke jell!

Desanka.

L. O.:

Janko Žirovnik.

sklepom šolskega leta 1922-23 je dovršil Janko Žirovnik, sedaj nadučitelj v Borovnici, petdesetletnico učiteljevanja. Petdeset let učitelj — koliko dela, skrbi, težav, pa tudi koliko uspehov, veselja in zadovoljenja je to! Človek, ki prebije to dolgo dobo v učiteljski službi, v službi mladine, naroda in domovine, mora biti krepak in zdrav po duši in telesu. In tak je Janko Žirovnik, ki ga lahko imenujemo starosto slovenskega učiteljstva.

Preden je prišel v Borovnico, je Janko Žirovnik dolgo vrsto let učiteljeval in vodil šolo v Št. Vidu nad Ljubljano. S svojim neumornim, v resnici požrtvovalnim delom v šoli in zunaj nje je vzgojil celo dolgo vrsto učencev in učenk, ki so danes samostojni gospodarji in gospodinje in ki se svojega blagega in vzornega učitelja spominjajo s ponosom in hvaležnostjo.

Janko Žirovnik je svoje bogate zmožnosti in spretnosti uveljavljal zlasti še kot šolski vrtnar. Vzgojil in razdal je med narod na tisoče sadnih drevesc. Na svojem vrtu je gojil pestrobojno cvetje in je na ta način budil in širil zmisel za lepoto in okus. Posebnih zaslug pa si je pridobil kot glasbenik, pevovodja in nabiralec narodnih pesmi, in od te strani ga tudi »Zvončkovi« pevci in glasbeniki prav dobro poznajo.

Tudi našemu kralju ni ostalo neznan Žirovnikovo dolgoletno vsestransko in plodonosno delovanje, zato ga je v priznanje njegovih zaslug za šolo, narod in domovino odlikoval z redom sv. Save.

Njegovi bivši učenci in učenke so to dvojno proslavo — proslavo 50 letnice učiteljevanja in proslavo Najvišjega odlikovanja — praznovali v Št. Vidu, kjer so se ob spoštovanem očetu Žirovniku zbrali v velikem številu dne 5. avgusta t. l., da mu ponovno izpričajo svojo vdanost in ljubezen.

Manica Komanova, naša pisateljica in Žirovnikova učenka, je slavljencega pozdravila s prelepim govorom, ki ga tu objavljamo zaradi njegove preprostosti, presrčnosti in iskrenosti:

Ljubi naš oče, spoštovani gospod jubilar!

Nisem se pripravljala na besede, sicer pa, čemu izbirati besed, če stopi otrok pred svojega ljubljenege očeta! Vsaka še tako okorna beseda je lepa, saj prihaja iz ljubečega in vdanega srca.

Oče! Misli mi hite daleč nazaj v moja srečna otroška leta, ko sem sedela v šolski klopi in zrla v Vaš ponosni in vendar tako dobrohotni obraz. Da, spominjam se. Niste nam bili le vesten učitelj, nego tudi najboljši vzgojnik. Niste se držali samo suhih učnih predpisov, ki jih narekuje dolžnost, nego posegali ste daleč naprej v naše bodoče resnično življenje. Mi učenci pa smo — ne iz strahu pred Vami, nego v ljubezni in vdanosti do Vas — sledili Vašim naukom in tako bogato oblagodarjeni z njimi stopili na življenja težavno pot.

In z vso gotovostjo smem trditi, da bi bil marsikdo izmed nas v življenja valovih omahnil, da se ni oprijel vesla Vaših naukov, ki ga je rešilo zmot ter ga dovedlo v pristan sedanje tihe blaginje.

In ravno to je ona svetla zvezda, ki seva v jesenske dneve Vašega življenja tako mogočno, da smete biti, blagi starček, ponosni, da smete biti srečni nad samim seboj.

Kot skromen prispevek k današnjemu slavju sprejmite, prosim, mojo najnovejšo knjigo — (in sedaj je govornica poklonila slavljencu pravkar izdano svojo knjigo »Narodne pravljice in legende«) — ki je sad tudi Vašega truda. Posvečena je deci, oni deci, ki ste ji Vi poklonili v dar vse svoje življenje!

Obenem pa iskreno želim, naj dobrohotno nebo obilo blagoslavlja Vaše jesenske dneve ter jih solnči z vsemi ugodnostmi, da boste še dolgo dobo bdeli nad nami, nad svojimi mnogobrojnimi, ljubljenimi in ljubečimi otroki, ki ste jim posvečali vse svoje izredne moči in

zmožnosti, nad onimi otroki, ki ste jim posvetili slednji svoj dan, slednjo uro, da — slednji utrip srca!

Oče, naš oče, Bog Vas živi!

*

Te lepe besede hvaležne učenke so zbudile odmev radosti in navdušenja v srcih vseh prisotnih. One nam pričajo, kako zna naše ljudstvo ceniti učiteljevo delo. Ta govor je najlepše izpričevalo plemenitega mišljenja širokih plasti našega naroda o važnosti in pomenu delovanja našega učiteljstva.

Telesnega in dušnega zdravja Janka Žirovnika, njegovega zaslužnega odlikovanja in neprecenljivih uspehov njegovega vzgojnega in prosvetnega dela se veselimo tudi mi in mu k vsemu temu v imenu priljubljenega mu »Zvončka« preiskreno čestitamo!

JANKO LEBAN:

Nepokorni Jožek.

ilo je poleti v nedeljo, ko je mali Jožek stikal v gozdu za ptičjimi jajčki. Ker ni našel, česar je iskal, je jel premišljati, kaj bi zdaj naredil. Takoj se domisli. Udari jo proti domu. Pride mimo ribnika ter obstane pri njem. Solnce je silno pripekalo, tako da je bila vročina neznosna.

Jožek si obriše potno čelo ter se zagleda v race, ki so se kopale v ribniku. Zdaj pa zdaj so se potapljale ter si iskale črvov in ribic. »Kako dobro je vendar tem racam,« si je dejal Jožek. »Lahko se kopljejo, kakor hočejo; meni pa je oče prepovedal, da se ne smem kopati! Pravi, da bi lahko utonil, ker nisem še dovolj pameten.«

Jožek stopi tik ribnika in tedaj se ga loti izkušnjava, da bi se vendar okopal. »Kako naj utonem?« je modroval, »saj sem že dosti velik in dovolj pameten. Gotovo sem modrejši kakor neumne račke, ki vendar ne utonejo. Hočem poizkusiti!« Takoj se jame slačiti, da bi izpolnil svoj namen.

Ko se je razpravljal, pokuka žaba iz vode ter se oglasi: »Kvak, kvak!«

Jožek si misli, da mu žaba vpije »Čak, čak!« Seveda, kdor ima slabo vest, meni, da ga vse svari. Drevesa mu nekako svarilno šuštiyo,

ptica mu nagaja s svojim glasom; zakaj bi ga torej ne svarila tudi žaba s svojim kvakanjem? Jožek je bil prepričan, da mu žaba preti in ga svari! Zato se ujezi ter zavpije na žabo: »Kaj pa je tebi mar, če se hočem okopati — a?« —

Naposled strese svojo jezico tudi na race: »Ven iz vode, ve grde pritepenke! Zdaj pridem jaz na vrsto!«

Racman takoj zavpije: »Vač, vač!« na kar urno priplavajo mlade račke ter pohite za racmanom na suho, da si tam poiščejo kako mrvico za lačni želodček. »Res, te račke pa so jako pokorne,« si misli Jožek in vest mu očita: »Ti pa si nepokoren, Jožek ti!« No, pa kmalu se zopet potolaži, češ: »Saj ne bom delal škode in oče mi že odpusti, če zve o moji nepokornosti!« Torej le čvrsto v vodo! Toliko da je bil v vodi, ko začuje glas: »Jožek, Jožek, kaj delaš v ribniku? Ali hočeš utoniti? Glej, da zlezeš zopet ven!« Zdelo se mu je, da sliši svojega očeta in se nemalo prestraši. Toda to ni bil oče, nego bil je sosed Boštjan, ki je prihajal s polja ter se je z Joškom že večkrat pošalil. Jožek je mislil, da se dobri mož tudi takrat šali in zato je še dalje pljuskal po vodi.

Nekaj časa je že stopical po vodi, ko ugleda v njej lepe trstike. Kajpada si je zaželel eno teh »palic«. Brodil je proti trstikam, ali — ojoj! Tu je zagazil v globoko blato. Jel se je pogrezati vanje ter začel klicati na pomoč na vse grlo. Iz bližnje hiše pride mož, ga reši iz blata ter odvede domov. A kaj menite, kaj je tu storil Joškov oče? Mož je nagubančil čelo, ko je zvedel, kaj se je zgodilo. Vzel je s police leskovko ter Jošku naštel nekaj gorkih na zadnjo plat.

Jožek si je odslej dobro zapomnil, kar mu je prepovedal oče. Nikoli več pa ni izkušal bresti po ribniku! —

Naše gospodične.

*Metka, Erika, Alena
in sestrična jim Božena
so velike gospodične,
pentljice imajo mične.*

*V šolski klopi dve sedita
in prav resno se držita;
kmalu bo izpričevalo
njuno pridnost pokazalo.*

*Lenka — mamina opora —
kuhati in prati mora.
Punčka, parkelj in živina
nje velika je družina.*

*Metka ne zasluži jela,
ker ves dan prav nič ne dela.
S postelje ne vstane svoje,
samo »go-o« in »gi-i« nam poje.*

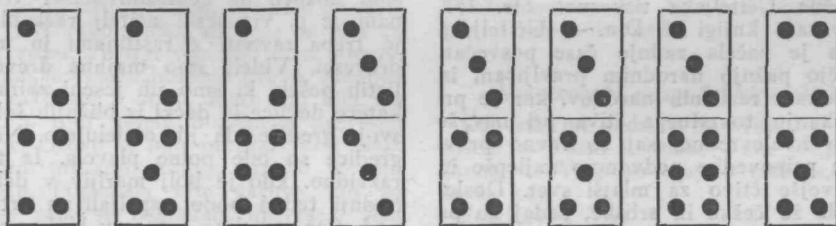
Desanka.

Računska naloga iz domin.

Priobčil *Fr. Zagorc.*

Teh osem domin zloži v pravokotnik tako, da bodo tvorile vodoravne, navpične in diagonalne vrste pik število 15!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v 9. štef.

Število: 4 0 0 0 0 0 0 0 Mesto: L O N D O N

Prav so jo rešili: Mirko Izlakar, Ljubljana; Olga Makučeva, Dvor; Jože in Herman Zupanc, Petrovče pri Celju; Viktor Ivnik, Radovljica; Franjo Kanižar, Viktor Ravnikar, Jože Pinterič, Trbovlje; Mihael Vladimir Merhar, Brežice; Mica Mahkovičeva, Trbovlje-Vode. — Sk rivalnico v 6. štef. je tudi prav rešila Jelica Krišljeva, Kranj.

Vojak pa moram biti.

Ponosno.

Narodna.

Napisal Janko Žirovnik.

1. Vo - jak pa mo - ram bi - ti, do - ma - če za - pu - sti - ti,

da dom, da dom, da dom svoj bra - nil bom.

2. Vojak pa moram biti
in starše zapustiti,
da dom svoj branil bom.	5. Vojak pa moram biti,
prijatelje pustiti,
da dom svoj branil bom.
3. Vojak pa moram biti
in brate zapustiti,
da dom svoj branil bom.	6. Vojak pa moram biti
in sabljico nositi,
da dom svoj branil bom
4. Vojak pa moram biti
in sestre zapustiti
da dom svoj branil bom.	7. Vojak pa moram biti
in puškico nositi,
da dom svoj branil bom.

Kitajske narodne pripovedke.

Fran Erjavec: Kitajske narodne pripovedke. V Ljubljani 1923. Izdala, natisnila in založila Učiteljska tiskarna. Str. 151. Cena vezani knjigi 26 Din. — Učiteljska tiskarna je začela zadnje čase posvečati vse večjo pažnjo narodnim pravljicam in pripovedkam različnih narodov, kar je pri pomanjkanju tovrstnega čtiva pri nas še posebno hvalevredno, saj so ravno pravljice in pripovedke nedvomno najlepše in najzdravejše čtivo za mlajši svet. Doslej je izdala že češke in srbske, sedaj so pa izšle tudi zgoraj navedene kitajske v spretnem Erjavčevem prevodu in prikupni zunanji opremi. Vseh je 39, ki jih bo čitala mladina z velikim užitkom, a tudi odraslo občinstvo bo seglo po njih gotovo z zanimanjem, saj mu bodo odkrivale doslej popolno tuj miselni svet. Glede na to priporočamo to uspele zbirko vsem prav toplo. Čitajte in uživajte!

Centralni šolski vrt v Ljubljani.

V ponedeljek, dne 14. maja t. l., smo napravili izlet na centralni šolski vrt. Zbrali smo se pred Gasilnim domom v Šiški. Odtod smo odkorakali proti drevo-
redu »Tivoli«. V drevoredu smo videli mestni ribnik, na katerem so se vozili ljudje s čolni. Konec drevoreda je lep park in v parku je vodomet. Za parkom je gozd in stavba, kjer stojijo kipi štirih psov. Pravi-
vijo, da se je kipar, ki jih je delal, ustrelil zato, ker jim je pozabil narediti jezike. Kmalu sem ugledal mestno drevesnico. V gozdu je kosil neki cigan. Pri neki novi stavbi je zidar dvigal po škripcu posodo z malto. Kmalu smo prišli na Mirje. Tu stoji stari emonski zid, za njim je srednja tehniška šola. Na Mirju zidajo mnogo novih vil. Tu bo sčasoma najlepši del Ljubljane. Poleg trnovske cerkve teče Gradaščica. Blizu Trnovega je murvin drevored,

ker so stari Trnovčani redili sviloprejke. Zemljemerci so merili ceste, da bodo na-
pravili vodovod pri novih stavbah. Kmalu smo dospeli na centralni šolski vrt, kjer nam je g. vrtnarski učitelj razložil, kako je treba ravnati z rastlinami in mladimi drevesci. Videli smo majhna drevesca iz tistih pešek, ki smo jih jeseni zbirali. Ne-
katere deklice in dečki iz bližnjih šol imajo svoje gredice, da jih obdelujejo. Nekatere gredice so bile polne plevela. Iz tega je razvidno, kdo je bolj marljiv v delu. Pri-
hodnji teden bodo napeljali na vrt vodo-
vod. Čez nekoliko mesecev bodo vrt ogra-
dili, na vrtu pa bodo sezidali vrtnarsko šolo. Poleg vrta je igrišče. Dečki morajo 2 uri delati, potem se smejo igrati. Imajo razna igrala. Na travniku smo se igrali ko-
njenike. Kmalu smo se vrnili proti domu. Peli smo vesele koračnice. Videli smo siro-
maka, ki je hodil po stojalcih in na rami nosil papigo. Pri cerkvi v Šiški smo se razšli. Kdor pride v Ljubljano, si oglej ta vrt!
Marijan Šešek.

Narodne pravljice in legende.

Manica Komanova: Narodne pravljice in legende. Ljubljana 1923. Tisk in založba Učiteljske tiskarne. Str. 105, cena vezani knjigi 18 Din. — Najpristnejša duševna hrana za mladino so nedvomno narodne pripovedke, in ravno te so večini naše mladine še vedno vse preveč nedostopne. Mlajša generacija staršev jih pozablja, v primernih knjižnih izdajah jih imamo pa še vse premalo, zato je bila gotovo srečna misel naše znane ljudske pisateljice Ma-
nice Komanove, da jih je zbrala šopek (19 je vseh) in jih podala v prav posrečeni obliki čitanja željni mladini. Otroci jih bodo od srca veseli, zlasti ker je dalo za-
ložništvo zbirki tudi lepo zunanjo opremo, zato knjigo vsem najtopleje priporočamo. Naj si jo nabavi vsaka hiša!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Dovolite, da Vam pišem. Hodim v četrti razred osnovne šole v Trbovljah. Naročnica na »Zvonček« sem že eno leto. Ako dovolite, da Vam opišem Sveti večer. Začelo se je mračiti. Jaz sem odhitela na igro. Igra je bila jako lepa. Prirejena je bila za božični večer. Po igri sem šla hitro domov. Doma me je čakalo božično drevo. Mamica me je zaklicala v sobo. Jako sem bila začudena, a tudi vesela božičnega drevesca in darov. Drevo je bilo prepreženo z laski in zlatimi nitkami. Mnogo slaščic je bilo na vejah. Pogledala sem darove, bili so lepi. Ko sem se nagledala drevesca, sem šla k večerji. Po večerji sem opravila večerno molitev in sem šla k počitku.

Vdano Vas pozdravlja

Ivankica Ocepkova,
Trbovlje-Loke št. 286.

Odgovor:

Ljuba Ivankica!

Človek doživi trenutke, ki jih v življenju nikoli ne pozabi. Kar smo lepega učakali v zgodnji mladosti, to nam ostane trajno v spominu do poznih let. Tako bo tudi s Tvojim prelepim božičnim večerom, ki nam ga opisuje Tvoje pismo.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Vaš »Zvonček« mi jako ugaja. Nanj sem naročen prvo leto. Hodim v šolo pri Sv. Jerneju. Imamo trirazredno osnovno šolo, a vsak razred ima dva oddelka. Jaz hodim v drugi oddelek III. razreda. V šoli se učimo srbohrvaščine. Med vsemi predmeti me najbolj zanima risanje, zemljepis, zgodovina in telovadba. V »Zvončku« mi najbolj ugaja povest »Kekec na volčji sledi« in »Kitajske narodne pripovedke«. Rad pošojam »Zvonček« tudi svojim součencem. Ako me imate radi, priobčite moje pismo v »Zvončku«.

Vdano Vas pozdravlja

Anton Enci,
učenc III. r. v Sv. Jerneju pri Ločah.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Seveda imam rad tudi Tebe, zato uvrščam Tvoje pismo v svoj kotiček. Vidim, da Te zanimajo lepi in važni predmeti. Izvežbanost v njih Ti bo v bodočem življenju mnogo koristila.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker ste mi zadnjič naročili, naj zložim pesem o jeseni in zimi, Vam jo pošiljam danes. Če Vam bo ugajala tudi ta, zložim pa še kaj.

Pozdravlja Vas

vdani

Dušan Koch
v Lokah.

Jesen in zima.

Vročina je minila,
jesenski čas je tu.
Trgatev je obila,
dovolj za nas sladko.

Ko pride mrzla zima,
veseli smo je vsi,
ker nam pri pečki topli
vsem dobro se godi.

Ko snežec naletava,
da bela je ravan,
tedaj pa sanke v roke,
in hajdmo vsi na plan!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naročen sem že več let na lepi list »Zvonček«, ki mi prav ugaja. Imam še dva bratca in sestrico, a vsi so še manjši od mene in ne znajo čitati, zato jim samo kažem slike.

Tudi pazim na »Zvonček«, ker papa mi ga da zvezati koncem leta.

Jako me tudi vesele uganke in zastavice, ki jih prav rad rešujem.

Obiskujem I. razred meščanske šole, a drugo šolsko leto bom moral od doma v mesto v gimnazijo, ker v Brežicah, žal, ni srednje šole.

Jako rad hodim v šolo, dosti lepega se učim in tudi g. ravnatelj in tri gospodične učiteljice so jako dobri in ljubeznivi.

Srečen in presrečen sem, da se mi je papa zdrav vrnil iz svetovne vojne. Ako smem, se oglasim v »Zvončku« še večkrat.

Z odličnim spoštovanjem
vdani Vam
Miroslav Rosina,
učenec I. r. mešč. šole v Brežicah.

Odgovor:

Ljubi Miroslav!

Umejem Tvojo srečo in jo uživam s Teboj, ker vem, kolika sreča je za otroka, ki ima še ljubega očeta, in kolika je njegova žalost, kadar mu bridka usoda vzame dragega roditelja. Vedno me bo veselilo, kadarkoli se zopet oglasiš.

*

Jesen je prišla, dobra žena.

Nastali so lepi, jasni jesenski dnevi. Na našem vrtu cvetejo cvetice v polni jesenski krasoti; drevje se šibi pod obilnim sadjem in grozdje zori. Pogostoma ga ogledujem in pretipavam jagode, ki se bolj in bolj mečijo. Tu pa tam je že kaka jagoda črničkasta.

V takih časih je človeku težko tičati pod streho; pod milim nebom je treba uživati lepe dneve, ki tako hitro minejo. Večkrat na teden napravim s svojimi tovariši izlet v prekrasno prirodo. V senci grmov pojé vsak svoje kosilo. Po jedi beremo maline, drenulje, češminje; tu pa tam se še dobi kaka rdeča jagoda. Lep je gozd v pomladnem zelenju, ko je grmovje posuto z belim, dišečim cvetjem; a lep je tudi jeseni, ko se belo cvetje po grmovju izpremeni v rdeče in črne jagode, ki tako prijazno vabijo ptico in človeka. Jesen primerjamo lahko tudi s človekom. Kakor priroda v pomladnem in poletnem času ne ponuja obilo sadov, tako tudi človek v svoji zgodnji mladosti ne more nuditi sadu svoje kreposti. Ko pa je enkrat polnoleten, tedaj šele lahko ponudi sad kreposti in umnosti svoji najdražji mami — domovini!

Prosim, priobčite ta spis v svojem kotičku!

Vdani Vam
Julij Essich,
dijak III. a r. dešč. mešč. š. v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Julij!

Rad ustrezam Tvoji prošnji, ker sem uverjen, da si tudi Ti med onimi, ki se

v mladih letih vztrajno pripravljajo, da bodo v jeseni življenja bogatili našo domovino s sadovi lastnih kreposti in umnosti!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pisemce. Upam, da me radi sprejmete v svoj kotiček. »Zvonček«, ki sem ga naročila, mi jako ugaja. Naročila bi ga že lansko leto, a nisem slutila, da so v »Zvončku« tako lepe pesemce in pravljice. Hodim v V. razred osnovne šole v Celju. Prihodnje leto pojdem v I. razred realne gimnazije. Hudo mi je, da bom morala zapustiti svojo gospodično učiteljico.

Drugič Vam pišem kaj več.

Pozdravlja Vas
Valeska Lavrenčičeva,
učenka V. a razreda v Celju.

Odgovor:

Ljuba Valeska!

Kaj hočemo! Tako je življenje! Ločiti se mora tudi učenka od učiteljice, čeprav ji je hudo. A lepi spomini so ona srčna vez, ki nas spajajo tudi tedaj, kadar nas ločita prostor in čas.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Že dolgo časa nameravam, da bi Vam napisala par vrstic, ker sem naročnica »Zvončka« in posebno rada čitam Vaš kotiček. Vem sicer, da Vam mnogi pišejo, vendar Vas prosim, sprejmite tudi moje vrstice. V šolo hodim jako rada in obiskujem šesti razred v Mengšu. Poučuje me moj ata. Najrajša se učim zgodovine in zemljepisa. Preglavice mi dela risanje, pa se hočem potruditi, da bom tudi to težavo premagala. Letos sem bila zopet na počitnicah v Žireh pri starem očetu, ki je bil upokojen nadučitelj. V prihodnjem pismu Vam hočem popisati, kako je bilo v Žireh na počitnicah, ki so tik italijanske meje — seveda, ako mi odgovorite, da me sprejmete v svoj kotiček.

Prav presrečno Vas pozdravlja
vdana Vam

Francka Božičeva.

Odgovor:

Ljuba Francka!

Žiri poznam in vem, da je prav lepo tamkaj. Pa čemu bi pripovedoval jaz, ko nam Ti obljubljaš opisati, kako si preživela počitnice. Pričakujem, da izpolniš obljubo.

„Zvonček“, XIX. letnik, nevezan 15 Din, v navadni vezbi 30 Din.

„Zvonček“, XX. letnik, nevezan 15 Din, v navadni vezbi 30 Din.

„Zvonček“, XXI. letnik, nevezan 15 Din, v navadni vezbi 30 Din.

„Zvonček“, XXII. letnik, nevezan 20 Din, v navadni vezbi 35 Din.

::: Nenavedenih letnikov ni več v zalogi. :::

In zadnji glasi ti mi bojo:
Bog čuvaj domovino mojo!

Kupujte

MLADINSKE SPISE,

ki jih izdaja

„Društvo za zgradbo Učiteljskega konvikta v Ljubljani“.

Zahtevajte cenike!

Naročila sprejema

Knjigarna „Učiteljske tiskarne“
v Ljubljani,

Frančiškanska ulica in Simona Gregorčiča ulica.

Učiteljska tiskarna in knjigarna

v Ljubljani, Frančiškanska ulica 6.

Telefon šte. 312.

Poštnohranilnični račun št. 10.761.

„Učiteljska tiskarna“ je najmoderneje urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni in večbarvni tisk.

Litografija. Stereotipija.

Šolski zvezki lastnega izdelka.

Zvezki za okroglo pisavo.

Delo točno, solidno in elegantno.

Skladateljem naznanjamo, da je „Učiteljska tiskarna“ preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije z ličnim in razločnim tiskom.

Zaloga mladinskih, leposlovnih in znanstvenih knjig.

Cene zmerne!

Zahtevajte cenik!

Podružnica v Simona Gregorčiča ulici.

Svoji k svojim!

Svoji k svojim!